

145. Sa Cha r ł a m p o w i c z ó w n o m, The absorption of ultraviolet light by xylenes. Ibid. 1929.

146. The absorption of ultraviolet light by methoxy, benzoic acids. Sa B o r y n i e c e m. Ibid. 1929.

148. Sa Cha r ł a m p o w i c z ó w n o m, The absorption of ultraviolet light by dimethyl naphtalene, ethers of naphtol, indene, thionaphtene, o-biphenol, dicayclonapentadiene, isoquinoline, acridinecarbazole, biphenyloxyde, fluorenephlorozin amygdylin, salicin and arbutin. Ibid. 1930.

149. Sa G o s ł a w s k i m, The absorption of ultraviolet light by chloral, hydroxy hydroquinol, phloroglucinol anpyrogallol and derivatives. Ibid. 1931.

150. Sa B o r y n i e c e m, The absorption of ultraviolet light by pyrool, indol and methyl-indols. Ibid. 1931.

151. Sur la phylloporphyrine. Bull. de la Soc. de Chimie biologique. 1931.

Priručnici i monografije:

1. Teorje i metody badania chemji organicznej. Lwów 1905.
2. Chemja organiczna. Drugo izdanje. Kraków 1924.
3. Podręcznik do badań fizjologiczno-chemicznych. Kraków 1924.
4. Die Chemie der Chlorophylle. Braunschweig 1909.

Prof. Leon Marchlewski istaknut je radnik u javnom socijalnom životu Poljske, te je član senata Poljske republike. Naša bi Akademija izborom prof. Marchlewskog za svoga dopisnog člana učvrstila veze sa poljskom prirodoslovnom naukom, a napose sa Poljskom akademijom nauka u Krakovu, pa stoga predlažem, da ga naša Akademija izabere svojim članom dopisnikom.

Dr. Vale Vouk

Dr. Ljubo Karaman

Rodio se 15. juna 1886. u Splitu, gdje je pohađao i gimnaziju te godine 1904. položio ispit zrelosti. Sveučilišne je nauke učio u Beču i na bečkom je sveučilištu položio godine 1910. profesorski ispit iz historije i geografije. Godine 1920. stekao je na istom sveučilištu doktorat iz historije umjetnosti i arheologije na temelju diser-

tacije o romaničkoj plastici u Splitu. Od 1. marta 1911. do konca 1914. bio je kao ispitanik suplent na gimnazijama u Dubrovniku, Splitu i Šibeniku, a od godine 1915—1918. u ratu. Od godine 1919. djeluje na Konservatorskom uredu u Splitu, koji vodi samostalno od godine 1926. (Don Frane Bulić je od god. 1926. počasní konservator.) Istaknuo se kroz to vrijeme organizacijom čuvanja spomenika i proučavanjem historijsko-umjetničkih spomenika u Dalmaciji, osobito spomenika iz starohrvatskog doba.

Bio je saradnik u Zborniku kralja Tomislava Jugoslavenske akademije sa člankom: »O značenju basrelijefa na splitskoj krstionici«. Sprema pored toga radnju o Sv. Marti u Bijaćima, koja će prema postignutom sporazumu društva »Bihaća« sa Jugoslavenskom akademijom izaći u novoj seriji »Hrvatskih spomenika«.

Glavni njegovi članci i radnje jesu:

1. Zlatni nalaz na Trilju nedaleko od Sinja. »Vjesnik za arh. i histor. dalm.« god. XLIV. 1921.

2. Crkvice Sv. Petra u Priku kod Omiša i graditeljstvo ranijeg srednjeg vijeka u Dalmaciji (u saradnji sa don F. Bulićem). »Vjesnik za arh. i hist. dalm.« god. XLVI. 1923.

3. Arheologija s osobitim obzirom na solinske ruševine i Dioklecijanovu palaču u Splitu. Spomen-knjiga »Dalmacija« izdana prigodom kongresa jugoslavenskih inženira i arhitekta u Splitu g. 1923.

4. L' architecture dalmate du Moyen-âge et Byzance. »Bulletin de la Section historique de l' Académie Roumaine«, tome XI., g. 1924. (Predavanje održano na I. internacionalnom kongresu bizantologa u Bukareštu g. 1924.)

5. O datiranju dvaju srednjovječnih reljefa na stolnoj crkvi i zvoniku Sv. Duje u Splitu. »Bulićev Zbornik (Strena Buliciana)« 1925.

6. Sarkofag Ivana Ravenjanina u Splitu i srednjovječna pleterna ornamentika u Dalmaciji. »Starinar«, nova serija III., knjiga III. za god. 1924—1925. Beograd 1925.

7. Kulturni spomenici na našem Jadranu. »Almanah Jadranske straže« 1925.

8. Juraj Orsini, dalmatinski arhitekt i vajar XV. vijeka. »Almanah Jadranske straže« 1926.

9. O domaćem slikarstvu u Dalmaciji za vrijeme mletačkog gospodstva. »Almanah Jadranske straže« 1927.

10. Bulić-Karaman: Palača cara Dioklecijana u Splitu. Izdanje »Matice Hrvatske«, god. 1927. (Karaman je napisao poglavlje V., strana 115—164: Dioklecijanova palača u povijesti umjetnosti.) Isto je djelo izašlo prevedeno na njemački pod naslovom: Kaiser Diocletians Palast in Split. Vanredno izdanje »Matice Hrvatske« god. 1929.

11. Crkvice Sv. Mihajla kod Stona. »Vjesnik hrv. arh. društva«, Zagreb 1928.

12. Deux portraits des souverains yougoslaves sur des monuments dalmates du haut moyen-âge. »Byzantion«, tome IV. g. 1927—1928. Liège 1929. (Predavanje održano na II. internacionalnom kongresu bizantologa u Beogradu g. 1927.)

13. O Grguru Ninskomu i Meštrovićevu spomeniku u Splitu. Izdanje »Bihaća«, hrv. društva za domaću povijest u Splitu, g. 1929.

14. Iz kolijevke hrvatske prošlosti. Historijsko-umjetničke crte o starohrvatskim spomenicima. Izdanje »Matice Hrvatske«, Zagreb 1930.

15. O politici hrvatskih kraljeva prema hrvatskoj narodnoj crkvi. »Hrvatsko Kolo«, izdanje Matice Hrvatske, Zagreb 1931.

16. O šibenskoj katedrali. »Hrvatska Revija« g. 1931. Br. 5, Zagreb.

17. Umjetnost hrvatskih gradova. Šetnjom kroz ulice i spomenike grada Korčule. »Hrvatska Revija« g. 1931. Br. 11, Zagreb.

18. S narodnim vodičem u srcu Dioklecijanove palače. Izdanje društva »Bihaća« u Splitu 1931.

19. Natpis đakona Dobra iz vremena hrvatske narodne dinastije. Izdanje »Bihaća« u Splitu 1931.

20. Otkriće kraljevskog samostana XI. vijeka Sv. Mojsija u »Šupljoj Crkvi« u Solinu po društvu »Bihaću« u Splitu. Izdanje »Bihaća« 1931.

21. Quelques notices sur l'art byzantin et les Slaves catholiques (Croates) de la Dalmatie. »L'art byzantin chez les Slaves, recueil des mémoires dédiés à Theodore Uspenskij«, Paris 1931.

Osim ovih radnja objelodanio je dr. Lj. Karaman kao konserverator više izvještaja i članaka o čuvanju spomenika, a i više recenzija o historijsko-umjetničkim publikacijama kao i članaka u dnevnoj štampi.

U svim ovim radovima pokazao je dr. Lj. Karaman solidnu spremu, naučnu objektivnost i dar za sintetično prikazivanje. Osobito se istakao time, što je svestrano proučio i objelodanio spomenike starohrvatske umjetnosti. Radi tih zasluga i u želji što tješnje veze Jugoslavenske akademije sa hrvatskom arheologijom predlažem dra. Ljubu Karamana za dopisnog člana Akademije.

U Splitu, 30. marta 1932.

Don Frane Bulić

Vladislav Skoczylas

Rodio se 4. aprila 1883. u Wieliczci. Svršivši klasičnu gimnaziju u Bochni, počeo se 1901. baviti prvim metodičkim umjetničkim radom u »Školi za umjetnički obrt« u Beču. Kolebao se, hoće li se posvetiti slikarstvu ili kiparstvu. Dvije godine, 1904—1906, uči u Krakovskoj umjetničkoj akademiji. Radi bolesti Wyspiańskoga nije mogao, kako je želio, da se upiše u njegov tečaj, te se obrazovao pod vodstvom Axentowicza i Wyczolkowskog. Svršivši akademije, nagrađen srebrnom medaljom, Skoczylas je počeo slikati impresioniističke pejzaže. Motiva je imao dosta u poljskim i stranim krajevima. U inozemstvo je išao svake godine za vrijeme ljetnih praznika.

I tek godine 1908., kad je preuzeo učiteljsko mjesto u »Školi za drvenu industriju« u Zakopanom, u odjeljenju figuralnog kiparstva, umjetnik je postao svijestan, da umjetnička vrijednost ne nastaje iz pasivnog naturalističkog otkrivanja prirode, nego iz njezine interpretacije, koja se otkriva na unutrašnjem doživljavanju. Zapazio je to i shvatio u djelima najodličnijih autora prošlih i savremenih epoha, i tada se u njemu ustalilo duboko uvjerenje, da će i on doći do istih rezultata kao i oni. Put nije bio lagan. Unatoč uvjerenjima, koja su malo po malo sazrijevala, slikao je dalje pejzaže u stilu Stanislawskoga. Već tada je Wl. Kozicki u svom izvještaju istakao koloristične vrednote tih prvih njegovih slika.

Istodobno istražuje Skoczylas narodne elemente u umjetnosti, vjeruje, naime, neslomljivo, da prava umjetnost mora biti i narodna. Na čestim svojim putovanjima proučava on i upoređuje ornamentiku različitih naroda, nastoji da opazi zajedničke i naročite značajke u formiranju pojedinih krajeva. Otkriva u domaćem stvaranju neke karakteristične forme, kojih, po njegovu mišljenju, nema nigdje